

Úr-Zéland

Az úrutazásban egy ideje tevékenyen is részt veszek. Megmutatkozom az égen, magasról, egy szemcse vagyok nappal, fénypötty este, éjjel, ha igen messze jutok, nem is látszom. Irigykedtek felfelé.

Láttok repülni, tudom, vágytok ide, fel, hozzám. Helyettem itt lenni az önzőbbje, velem a maradék.

Hallgassatok Philip Glasst! Az repít. Egy régi cd-lejátszón, fejhallgatóval nekem is az megy, ha az úrben ülök. Fenn a magasban operaélmény, kifullhatatlan ária. Ott lenni, a mindenit, állítja el a lélegzetet! Szorítja a mellkast, szűkíti az ereket, a szerelem szokatlan módja, sorolhatnám! Philip.

Az úrutazást helyváltoztatásra használom. Nem veszítek időt a látványra. Furcsa, ugye? Az ember fellövi magát, kitárul a világ, a mit sem sejtő turista ilyenkor belegázol a végtelenbe. Nem úgy én. Az üzemanyag, az illesztések szavatossági ideje, a Philip Glass-lemezek ötnél nem több meghallgatása, soktényezős dolog ez. Nem érti, aki lent bámul, magából indulva képzeleg, az irracionális vágytól vak, a fénypontot csillagnak, a szemcsét kisbolygónak nagyítja fel, ej, nem ért meg soha.

A látvány, igen, az van ott. Az elején ösztönöz, aztán nehezít és végül meggondolatlanságokra sarkall. Mint a szerelem operazenével. Mit gondolsz, miért építettem úrhajót vévédesszákából, tákoltam hőálló palástot tűzoltóruhákból, szegeltem úrszeggel, szorítottam úrszíjjal össze, behordtam a kormányt és a műszerfalat cd-játszóval, széket négyponthoz biztonsági övvel? Mit gondolsz? A látvány miatt, a majdani le- és körülnézések, a magasból látás miatt, mondom. Dehogya!

Pár perc, és ott lenni nálad, ahol épp vagy. Fellövöm magam, húzom balra vagy jobbra a kormánykarikát, vissza a Föld, landolás pár négyzetkilométernyire elható robbanás kíséretében.

Közvetlen hőhatás tíz-húsz méterre szűkítve. Pár fa, egy postás bringája (ő maga épségben elrohan), kopaszkutya, egy arborétumbokor... Kijössz a kocsiddal, felveszed az előre vásárolt védőszemüveget. Elmosolyogsz rajtam, amikor látsz kikászálódni az izzó hajótestből. Szeretsz, mondd. Hogy tudom.

Nagyon hideg van kint az űrben. 2,7 °K. Az igen. Nem is megyek sose kívülre. A melegítőm nem alkalmas. A símaszk gagyi ehhez, bukósisak, persze, az ok, de nem elég. Nem megyek ki megfagyni itthon se.

Jó lenne, ha velem jönnél, elkísérnél egyszer. Berakok még egy széket övvel. Fülhallgatóelosztót, együtt Glassoznánk.

Te a látvány miatt jönnél. Meg persze, miattam. Hová legyen a fuvar, kérdezem, vennél valami egzotikus kacatot, mondd, egy vudubábut, kérdezem hülyén, bekötöd magad, adsz egy csókot, én megharapom az alsóajkad, indulhatunk.

Egy ideig nem hallani Philip Glasst a hajtóműzajtól, a hangszigetelés olyan, amilyen. Aztán lassítok, kanyarodok, a Föld kívül, az űr tágul, a hőmérséklet hűl, a zene felszól, kimutatok az ablakon. Először mindenki odavan érte, kezdem, de látom az arcodon a földönkívüli boldogságot, hát hagylak kicsit, barátkozz.

Bazd meg, ez kurvajó, suttogod, elfog a sírhatnék, mert eszembe juttatja az én első kanyaromat. Nem lesz könnyes a szempillám, gombokat kezdek nyomni, elvégre az űrhajót irányítom. Forgat jobbra, Új-Zéland, jut eszembe, kurvajó, fogod mondani arra is szerintem. Attól még romantikus lesz. Nevetek.

A légkörbe lépve irtózatot adunk ki, Philip hegedülhet, nem halljuk, jönnek a felhők, a levegő, minden. Aztán az óceán. Látszik már, mutatok a sötétkék pöttyre a vízben. Mire észreveszed, zöld is vegyül a képbe, fejreállított csizma, mondom, mint az olaszok. A szigetet kiírja a képernyő, de nem figyelem, próbálok ugyanis ott leszállni, ahol kevesebb kárt okozok az őshonos fajokban.

A robbanás miatt összecsődül a zéland-tömeg. Néznek, hogy boldogan szállunk ki, kurvajó!, mondod mellettem, nem értik, gondolom én, és ezt a kijelentést több szempontból is helyénvalónak érzem.

Ezekért a percekért..., kezdeném, de a szájcsoók elsöprő erejű. Pár napig biztosan maradunk, és sajog a felső ajkam is. A sós víz segíteni fog.